Raid anchetă pe terenurile de sport din Capitală

CUM NE GOSPODĂRIM BAZELE SPORTIVE

„București — orașul stadioanelor" — și-au exprimat nu o dată părerea oaspeții străini care ne-au vizitat Capitala în anii de după eliberare. Intr-adevăr, Bucureștiul este împînzit de cochete terenuri de sport construite în parcuri și de impozante stadioane. Aceste terenuri oferă clipe de recreare zecilor de mii de tineri, le oferă posibilitatea de a-și desăvîrși măiestria sportivă. Bazele construite în marea lor majoritate în anii puterii populare, sînt dragi bucureștenilor și în cele mai multe cazuri cluburile și asociațiile în a căror proprietate sînt sau care le folosesc, le îngrijesc cu mult simț gospodăresc. Grija față de avutul obștesc este oglindită prin felul cum arată gazonul terenurilor de fotbal, cum sînt întreținute terenurile de baschet și volei, pistele de atletism, gropile de sărituri, vestiarele și clădirile anexe ale stadioanelor. Din păcate însă mai există cluburi și asociații care nu dovedesc spirit gospodăresc, care nu au grijă de avutul obștesc, stînd cu mîinile încrucișate cînd se deteriorează instalațiile terenurilor de sport sau pur și simplu lăsînd în paragină baze sportive.

Cu ocazia unei vizite efectuate la o serie de baze sportive, noi am făcut unele constatări pozitive și altele negative în ceea ce privește grija față de avutul obștesc. In cele ce urmează redăm cititorilor cîteva exemple.

Așa, da !

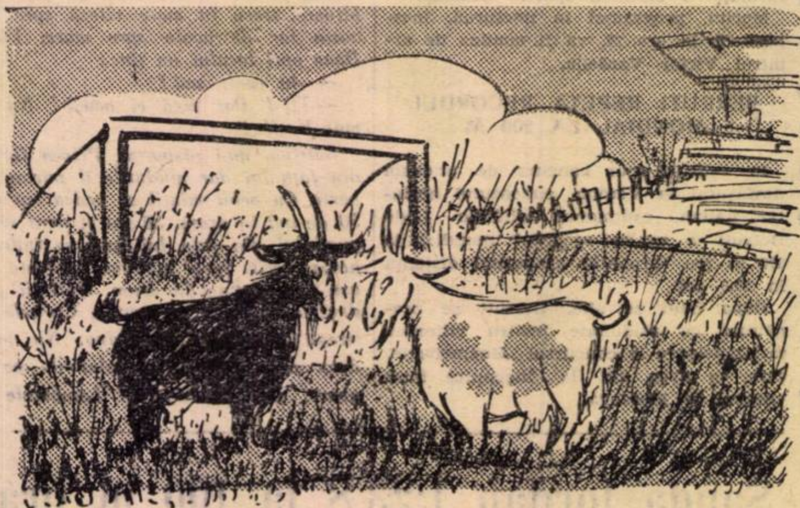
Cunoașteți stadionul Voința ? Dacă nu, faceți-vă timp, urcați-vă în tramvaiul „5" și coborîți la capul liniei. Vă așteaptă o surpriză plăcută: acolo unde acum cîțiva ani era un loc viran, se întinde o bază sportivă de toată frumusețea. Verdele gazonului de fotbal și zgura roșie a terenurilor de volei, baschet, tenis și handbal te îmbie să intri pe poarta noului stadion Voința. Aci au fost amenajate 6 terenuri de volei, 2 de fotbal, 2 de tenis, 2 de baschet, un teren de handbal redus, o pistă de atletism, piste de elan pentru săriturile în lungime și triplu-salt. Subliniem faptul că deși aceste terenuri sînt folosite aproape zilnic de mii de sportivi (pe stadionul Voința domnește o animație puțin obișnuită) ordinea și curățenia sînt ireproșabile. Tehnicianul Gh. Vlad are o grijă deosebită pentru întreținerea terenurilor. Gazonul terenului de fotbal e proaspăt tuns cu o mașină specială. Datorită bunei întrețineri, zgura terenurilor de volei, baschet și tenis se prezintă întotdeauna în perfectă stare. Intr-o duminică, de exemplu, cînd a plouat torențial și unele jocuri de campionat din Capitală au trebuit să fie amînate din cauza terenurilor desfundate, la Voința s-a putut juca baschet în condiții optime !

Grija față de avutul obștesc la clubul Voința (secretar tov. Gh. Pleșa) este deci exemplară !

Unde înflorește în voie... Ciuboțica cucului

In apropierea stadionului Voința, pe șoseaua Pipera, între fabrica de mobilă și Institutul de cercetări forestiere se află o altă bază sportivă. S-o vizităm. „Juniperus horizontalis", „Pinus nigra", „Pinus ponderosa" — descifrăm plăcuțele de... „identitate" ale diferiților arbuști înșiruiți în curtea institutului. O priveliște încîntătoare. Așadar, avem de a face cu buni gospodari. Dar să vedem terenul de sport din spatele acestui adevărat colț de grădină botanică. Aici nu mai e nevoie de plăcuțe indicatoare ca să recunoaștem vegetația. „Ciuboțica cucului", „coada șoricelului" înfloresc în voie pe terenul de fotbal. Am și cules din ele pentru... ierbar... Trecînd însă pe sub poarta de fotbal am avut emoții căci ne așteptam din moment în moment să se... prăbușească.

Deci simțul gospodăresc a rămas în curtea institutului și nu a fost extins și asupra bazei sportive. Păcat, căci lîngă teren există și un bazin de înot. O bază sportivă care oferă multe posibilități celor care o au în folosință. In cazul nostru sportivii de la Avîntul Pipera. Am auzit că din toamnă tot fac planuri, peste planuri, pentru a o reamenaja așa cum trebuie. Planul a rămas însă pe hîrtie și... bălăriile pe teren. Ce are de spus în această problemă consiliul asociației sportive Avîntul Pipera ?

— Ce oameni nehotărîți ! Ori rămîne stadion, ori ni-l lasă nouă !

Ca în balada „Meșterul Manole"

Cunoașteți desigur balada populară „Meșterul Manole". Ne-am adus aminte de ea cu ocazia vizitei făcute la o mică bază sportivă situată în plin centrul Bucureștilor (terenul de volei și baschet al clubului I.T.B.). Ea se afla la intersecția străzilor Colței și I. G. Saita. Povestea începe — ca în baladă — dis-de-dimineață, cînd tov. Gheorghe Năstase, harnicul îngrijitor al terenului se apucă de treabă. Și muncește, nu glumă. Cu tăvălugul, cu lopata, mătura și cu furtunul de apă. Apoi, după ce sportivii termină cu antrenamentul se apucă iarăși să amenajeze terenul. Cînd pleacă obosit acasă mica bază sportivă strălucește de curățenie. Dimineața, culmea ! Zgura e răscolită, instalațiile deteriorate. Trebuie să înceapă totul din nou. Și povestea se repetă mai în fiecare zi...

— Să știți, eu las cu plăcere copiii din cartier *(N. R. ei „invadează" la plecarea îngrijitorului terenul, escaladînd gardul înalt de vreo 4 metri)* să joace organizat volei sau baschet, dar dînșii preferă să vină pe furiș să joace fotbal pe terenul cu zgură, stricînd totul — *ne-a spus tovarășul Năstase.* Aș avea o rugăminte, *a continuat el.* Să faceți un apel în ziar cetățenilor din cartier ca să explice copiilor că deteriorînd acest teren produc pagubă avutului obștesc. Terenul e doar al nostru al tuturora, deci și al lor. Și se cade ca să-l ferim cu toții de stricăciuni. De asemenea, cred că organizația U.T.M. de cartier ar putea să ne ajute în această privință. N-ar fi mai bine ca să se organizeze, acum, în timpul vacanței diferite competiții rezervate școlarilor ?

Am satisfăcut dorința tovarășului Năstase:..

Caprele... de la Pasteur

...Și se apucară muncitorii, laboranții și doctorii veterinari de la Pasteur să construiască din puteri proprii o bază sportivă pe terenul viran din spatele Institutului. Au muncit de-ți era mai mare dragul să-i privești. Curînd în locul gropilor și a movilițelor de pămînt a apărut un teren de fotbal înconjurat cu o pistă de zgură pentru alergări. In spatele porții un teren de volei și groapa pentru sărituri. O bază sportivă frumoasă, care cu cîțiva ani în urmă a prilejuit multe clipe de bucurie constructorilor. Aci își disputau partide pasionante de fotbal, se întreceau la volei și la probe atletice.

Au trecut anii. S-a simțit nevoia unui teren și mai bun de fotbal. A unui teren cu drenaj, gazonat, modern, așa cum scrie la carte ! S-a făcut și acest lucru în anii 1957—1958. Din nou aveau cu ce să se mîndrească sportivii asociației Pasteur.

Au mai trecut cîțiva ani. Și acum relatarea ar trebui să continue cam în felul următor: „Și, din inițiativa asociației sportive la baza sportivă Pasteur s-au făcut noi și noi amenajări..."

Să vizităm însă terenul cu pricina. Nu-ți vine să crezi ochilor ! Terenul de fotbal, treacă, meargă, deși gazonul arată urît cu smocurile care apar ici și colo. În ce privește pista de atletism ia-o de unde nu-i ! Doar ici colo mai vezi urma zgurei. Bălării, bălării și iar bălării. La fel și pe terenul de volei, la groapa de sărituri. În spatele porții pasc liniștite... două capre ! La vestiar geamul spart, instalația de apă deteriorată. Să mai continuăm cu descrierea acestei baze sportive care acum cîțiva ani a fost mîndria cartierului ?

Credem că cele povestite înfățișează fidel „spiritul gospodăresc" al consiliului asociației sportive Pasteur (președinte Gh. Petrescu, secretar C. Lică, responsabil financiar C. Zaharia). Tovarășii de la Pasteur au dat dovadă de o condamnabilă neglijență cînd au lăsat ca sub privirile lor să ajungă baza în halul în care am descris-o mai sus. Unde-i grija față de avutul obștesc ? Și cine răspunde de faptul că o bună parte a acestei baze sportive (noul teren de fotbal a costat cîteva sute de mii de lei) a ajuns în paragină ? Așteptăm răspuns și... fapte !

In loc de concluzii

Cu ocazia raidului nostru am vizitat și alte baze sportive, dintre care amintim Stadionul Victoria M.I.B.C., Baza sportivă a grupului școlar Nic. Galvani-Tei, Baza sportivă a Școlii medii nr. 34, terenul de volei al asociației sportive Romfilm, al asociației sportive Voie Bună, Baza sportivă din str. Maria Rosetti nr. 10 etc. Acolo deci unde există grijă față de avutul obștesc, bazele sportive se prezintă în condiții excelente pentru practicarea diferitelor discipline. Bazele bine gospodărite au o viață lungă și generații întregi se pot folosi de ele. Cele neglijate se distrug înainte de vreme, fapt care aduce pagube bănești și, în același timp, privează zeci și sute de tineri de posibilitatea de a practica sportul în bune condițiuni. Așadar, consiliilor de conducere ale asociațiilor sportive și ale cluburilor le revine o sarcină importantă în gospodărirea bazelor sportive. Asociațiile sportive și cluburile care au în folosință asemenea baze trebuie să privească cu toată seriozitatea problema întreținerii acestora. Consiliile raionale U.C.F.S. vor trebui să tragă la răspundere pe cei care dovedesc lipsă de preocupare și din vina cărora se degradează bunurile ce le au în folosință, bunuri ale poporului nostru muncitor.

AL. INOVAN

In ring

Tînărul urcă sprinten treptele ringului, sări peste corzi și lumina puternică ce cădea de sus îl acoperi în întregime. Aplauzele fură anemice, căci, în afară de prieteni, nimeni nu-l cunoștea. Peste puțin timp apăru și adversarul său, boxerul I. Trandafir de la „Rapid". Acesta avea mulți suporteri, așa că încurajările ce-i fură adresate n-au încetat multă vreme.

Cîteva clipe mai tîrziu cei doi boxeri se întîlniră în mijlocul ringului. Își dădură mîna, după care fiecare reveni în colțul lui. Din primele rînduri, cineva strigă.

— Ai grijă, puștiule...

Cel care intrase primul în ring ridică mîna și lovi... Intelegea să „aibă grijă" atacînd...

...Se cuvine aci să dăm unele explicații. Spectatorii aflați într-o seară de vară a anului 1959 în tribunele bazei sportive „Semănătoarea" erau la fel de nedumeriți ca și dv., „Cine este acest puști" ?

După felul cum lovea (cu teamă parcă, fără să întindă complet brațul și fără să pună în lovitură și greutatea corpului), îți dădeai seama că este un începător. Dar ceea ce i-a uimit pe toți în seara aceea a fost stăpînirea de sine de care a dat dovadă în momentele cele mai grele.

Acest tînăr în vîrstă de 19 ani avea de altfel picioare sprintene și un ochi ager, capabil să calculeze cu precizie orice mișcare. Primul clinci l-a buimăcit însă. În lupta strînsă corp la corp Hardmudth Leöw a simțit în ficat pumnul adversarului...

I s-au înmuiat dintr-odată genunchii. „Așa dar, asta-i..." a gîndit el aprins, cu brațele căzîndu-i moi de-a lungul corpului.

2. IN RING

Nu mai era bun de nimic.

Era purtat din colț în colț ca o minge. Pînă la urmă ajunsese un sac de antrenament.

După meci plecă spre casă cu pași șovăitori. Gura îi era amară. Înțelese de ce unii reporteri spun că înfrîngerea are un gust amar. Tatăl îl întîmpină vesel :

— Ai apucat să dai și tu măcar o dată ? Și cercetîndu-i cu un aer de cunoscător fața umflată, adăugă :

— Frumos te-au mai pavoazat...

Veni și mama cu buzele strînse ușor disprețuitor :

— Halal băiat mai ai...

De cîte ori avea să-și aducă aminte de scena aceasta, „Puștiul" zîmbea. Tatăl și mama își disputau dreptul de părinte asupra sa după fiecare meci : cînd cîștiga era copilul amîndurora, iar cînd pierdea al nici unuia. Atunci îl lua în primire sora :

— Poate acum ai să pricepi, în sfîrșit, că ringul nu-i de tine. Ascultă mai bine și fă ceea ce-ți spun eu : vino la călărie. Asta este un sport extraordinar : Te sui pe cal și cu o mișcare aproape imperceptibilă a piciorului îl conduci cum vrei tu. N-ai nevoie de pumni. Calul este un animal inteligent, dacă știi să-l stăpînești faci ce vrei din el.

— Ajungi chiar campion ? surîdea „Puștiul" ușor ironic făcînd aluzie la ea. Elena Ionescu este într-adevăr campioană republicană la călărie, proba de obstacole.

Sora încerca mereu să-l cîștige de partea sa. Îi vorbea înflăcărată despre emoțiile concursului, despre întrecerile pline de viață, cu aerul izbindu-te în față, despre saltul peste obstacol cînd toată lumea stă cu răsuflarea tăiată urmărind zborul, despre... „Puștiul" n-o mai asculta. Prima înfrîngere îl îndîrjise. Acum nu mai putea renunța la ring. Acest lucru l-a înțeles și cealaltă soră a lui, Georgeta. Și ea este sportivă. Practică atletismul. În familia lor toți au făcut sport, în afară de mama. Dar dînsa nu se poate pune de-a curmezișul. Îi urmă-

IN RING 3.

rește de fiecare dată cînd pleacă la meciuri și oftează. Inima sa suferă. Cum se poate opune însă cînd chiar „diavolul cel bătrîn" este capul răutăților ? El l-a învățat și pe băiatul cel mare să se bată cu mănușile în mînă și tot el îl împinge acum și pe cel mic de la spate. Ce-i mai rămîne ei ? N-ar dori nimănui să fie mamă a patru sportivi...

...Toți își dădeau seama că mezinul trebuie să învețe. Și pentru că fiul cel mare nu era în București, tatăl, care în tinerețe urcase de multe ori în ring, se apucă să-l antreneze. Primul lucru : apărarea.

— Pumnii mai sus, umerii mai liberi. Tu ai grumazul tare, nu trebuie să forțezi...

La uzină, alte antrenamente, cu ajustorul Gh. Zamfirescu. Trebuia pusă la punct condiția fizică.

Au fost ceasuri nesfîrșite de antrenament. Căpăta tot mai multă siguranță în ring, începea să gîndească de la început pînă la sfîrșit, să calculeze exact fiecare mișcare. Nu-l mai speria acum senzația aceea de sufocare de la sfîrșitul reprizelor. Plămînii săi, adevărate pompe, trăgeau tot mai mult aer.

— Condiție fizică îți trebuie ? îl întrebau cei din atelier. Lasă că aici ai să capeți...

Forjorii de la „Semănătoarea" sînt meseriași din tată în fiu. Ei au o adevărată venerație pentru îndeletnicirea lor. În clipele libere merg însă cu plăcere la o gală de box să-și încurajeze favoritul. Alături de ei, „Puștiul" se simte ca în familia sa. Deși înfierbîntat de luptă, el îi aude încurajîndu-l și îi știe mereu în preajma sa. Asta îi dă curaj. Chiar atunci cînd este departe, la Cîmpina sau la Cluj, tot nu se simte singur. În fața ochilor îi apare imaginea luminoasă a noului său atelier. De curînd le-a fost montată lumină fluorescentă. Ferestrele sînt largi și înalte, deschizîndu-se în afară peste straturi de flori. Noile ciocane sînt acționate pneumatic. S-a îndrăgostit atît de tare de colectivul în care lucrează încît perspectiva unei înfrîngeri îi dă o putere neobișnuită în braț. Ce va spune prietenul său, strungarul Nelu Bala?